

1827; Aaret 1826 var et overmaade tørt Aar, hvori Høsten blev overmaade ringe, hvorfor der ogsaa i Begyndelsen af Vinteren var en stor Frygt for Mangel, og der blev ogsaa fra adskillige Sider gjort Bevægelse om, at man skulde træffe overordentlige Foranstaltninger i den Henseende, men henimod Foraaret faldt Kornpriserne betydeligt. Det, at Regjeringen kunde have Loven igjen, naar den fandt for godt, eller naar Dyrtiden var ophørt, er Noget, som jeg deels ikke troer, at Rigsdagen saa let vilde gaae ind paa, siden man ikke har villet lade det i Regjeringens Haand, i det Hele at give en temporair Tilladelse til at indføre Brød til Kjøbstæderne, men har villet give det Lovgivningens Præg, og deels kom Regjeringen dog virkelig derved i stor Forlegenhed; thi det er meget vanskeligt at bestemme, naar Dyrtiden er ophørt, Priserne daale Tid efter anden, og det vilde ikke være let at træffe det Dieblif, hvor man kunde sige, at Priserne ere faldne saaledes, at der ikke længere er nogen Nødvendighed for en saadan Foranstaltning. Dertil kommer, at, dersom det virkelig skulde være Hensigten med denne Lov at frembringe Bagerianlæg paa Landet, navnlig ogsaa Hvedebrødsbagerier, saa vilde det være noget betænkeligt for de Vedkommende, som derpaa skulde indlade sig, at disse Bagerier atter pludselig kunde ophæves, uden at de kunde gjøre Regning paa, naar det skulde skee; de Indretninger, som de havde anskaffet sig, og de Forraad, som de havde kjøbt, kunde derved tabe i deres Værd for de Vedkommende, naar den Tilladelse, som de en Tidlang havde havt, atter pludselig blev betagen dem. Jeg skulde finde det meget hensigtsmæssigere — dersom iøvrigt den Betragtning skulde gjøres gjældende, som den ærede Taler fremsatte, og som har nogen Betydning —, at Regjeringen kunde forlænge det udover den 1ste Mai, end at den kunde ophæve det, forinden den Termin var udløben, som blev fastsat i Loven. Men jeg veed ikke, hvorvidt Thinget vil gaae ind derpaa eller ikke, og jeg maa tilstaae, at jeg for mit Vedkommende meget hellere vil undvære en saadan Myndighed end have den, og jeg skal derfor paa ingen Maade andrage paa, at der bliver indrømmet Regjeringen en saa-

dan Myndighed; jeg troer kun, det var mere svarende til det Niemed, som den ærede Taler har udtrykt. Derimod troer jeg, at som Sagen nu staaer, vilde, saavidt muligt, alle Interessers bedst være forenede derved, at man lod Loven gjælde for den Tid, som Folkethinget har vedtaget, men blot lod den gjælde med Hensyn til det Slags Brød, som var Gjensstand for Folkethingets Vedtagelse og Samtykke under 2den Behandling, og altsaa saae bort fra den Udvidelse, som Loven fik ved 3die Behandling.

Krabbe: Da Loven, hvilket ogsaa forekommer mig at være hensigtsmæssigt, ikke alene tillader Landboerne at sælge Rugbrød og Brød af grovmaalet Hvedemeel, eller med andre Ord, Brød, som er uspiseligt, men ogsaa at falsholde fint og godt Brød i Kjøbstæderne, saa stemmer jeg for Forslaget under Nr. 2, som forekommer mig at være en consequent Følge heraf. Jeg kan heller ikke troe, at Bagerne ville blive udsatte for at ruineres ved denne Bestemmelse; thi det vil dog altid være meget vanskeligt for Landboerne i Almindelighed at kunne concurrere saavel med de privilegerede Bagerer paa Landet som med Bagerne i Kjøbstæderne; og at de skulde kunne indrette sig paa at kunne concurrere med dem, da Loven kun gjælder i et meget kort Tidsrum, er, efter min Formening, ikke antageligt. Den første Deel af det 4de Forslag kan jeg ikke stemme for; thi det vilde — som den ærede Indenrigsminister ogsaa har udtalt — være forbundet med meget Bryderi og Vanskeligheder for Landboerne at gjøre sig bekendte med de Regler, der maatte gjælde i de forskjellige Kjøbstæder angaaende Brødets Godhed og Vægt. Jeg troer nu ikke, at det er almindeligt i de fleste Kjøbstæder, maaskee Kjøbenhavn undtagen, at der gjælder nogen bestemt Regel derved, og selv for Kjøbenhavn troer jeg det er af liden Betydning; thi man hører daglig Klage over, at Brødet her i Kjøbenhavn ikke har den Vægt, det skulde have. Det troer jeg iøvrigt er Noget, man maa overlade til Kjøberne selv at bedømme, og Concurrencen vil i alt Fald foranledige, at der ikke kan opstaae saamegen Misbrug deraf. Det 6te Forslag troer jeg ogsaa vilde medføre temmelig